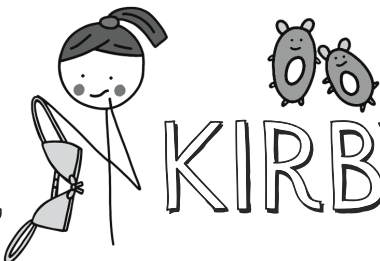

HET
EXTREEM
GÊNANTE
LEVEN VAN
LOTTIE

KATIE KIRBY

GOTTMER

Haarlem

WOENSDAG 11 AUGUSTUS

(OFTEWEL DAG 19 VAN DE ZOMERVAKANTIE)

Molly is pas zevenentwintig en een half uur weg, en niemand lijkt te beseffen hoe erg ik haar mis. Het voelt een beetje alsof mijn ingewanden eruit zijn gerukt, een rondje in de wasmachine hebben gedraaid en toen weer terug zijn gestopt.

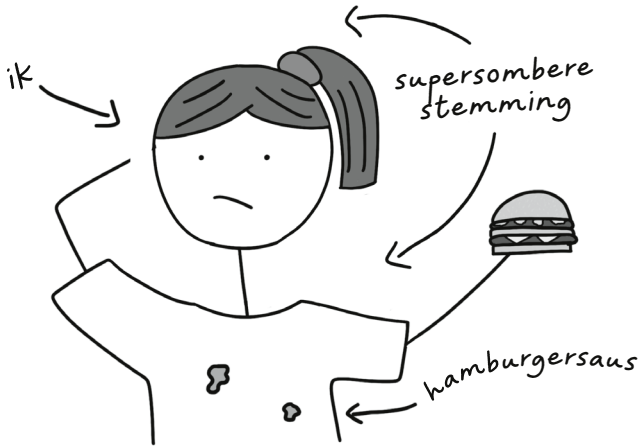
Aan mijn ouders heb ik echt helemaal niets. Omdat ze zelf geen vrienden hebben, snappen ze totaal niet hoe het is als je BFF helemaal naar Australië verhuist. Ze zeggen alleen maar dingen als: 'Je hebt vast snel weer een heleboel nieuwe vriendinnen, Lottie.'

Hoe oud denken ze dat ik ben? Drie of zo? Het is niet zoals op de kleuterschool, waar je gewoon op iemand af huppelde en zei: 'Laten we plaatjes plakken!' en je meteen beste vriendinnen was omdat je een Pritt-stift had gedeeld. In de echte wereld zijn mensen gemeen!

Nog een voorbeeld van hoe mijn ouders me als een kleuter blijven behandelen: we gingen net wat te eten halen bij McDonald's, om me 'op te vrolijken', en toen wilde papa een Happy Meal voor me bestellen! Ik bedoel... hoe haalt hij het in zijn hoofd?!

Het is me gelukt om er een Big Mac uit te slepen, maar helaas smaakte die heel goor en was hij zo droog dat ik er bijna in stikte. Mama zei dat dat misschien kwam doordat mijn smaakpapillen eindelijk volwassen worden, maar het was natuurlijk gewoon omdat ik een gebroken hart heb. Ik vond zelfs mijn milkshake niet echt lekker.

Die was al een beetje gesmolten tegen de tijd dat we thuis waren en hij was meer melkig en minder ijsachtig dan normaal, als je snapt wat ik bedoel. Toen morste ik ook nog hamburgersaus op mijn favoriete T-shirt, en dat was wel de druppel die de emmer deed overlopen.

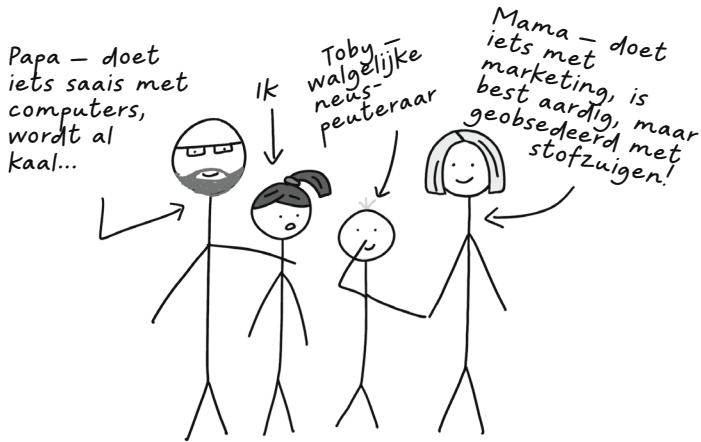

Hoe dan ook, nu Molly aan de andere kant van de wereld van de zon en de surfjongens aan het genieten is, heb ik besloten een dagboek te gaan schrijven, en hier is het dan. TA-DA!

Ik hoop dat het een beetje voelt alsof ik iemand heb om mee te praten tijdens deze lange, eenzame zomer. Ik ga er ook tekeningen bij maken, want ik ben gek op stripjes tekenen. Als ik later groot ben, word ik striptekenaar voor een krant of een tijdschrift.

En ik kan net zo goed gaan oefenen, nu ik TOCH NIETS ANDERS TE DOEN HEB.

Hier is een tekening van ons gezin.

(Ter info: we lopen niet allemaal bloot rond. Maar kleren tekenen duurt gewoon ZO lang, en eerlijk gezegd vind ik het te veel moeite.)

Voor ouders zijn mijn ouders eigenlijk best oké – als je niet meetelt dat ze continu lopen te zeuren over mijn schermtijd! Maar mijn ranzige broertje van zeven, dat is een heel ander verhaal. Man, wat is dat kind irritant. En nu ik eraan denk... **ALS JE DIT LEEST, TOBY: DIT IS PRIVÉBEZIT EN IK KRIJG JE NOG WEL!**

Hmmm... wat kan ik nog meer over mezelf vertellen?

Wacht, ik heb nog niets over mijn hamsters gezegd, toch?

Hier zijn ze:

sorry, niet zo goed in hamsters tekenen!!!

Ik heb ze nu een maand of acht. Ze wonen op mijn kamer en ze maken best veel lawaai, maar dat kan me niet schelen, want ze geven altijd goede adviezen. Soms vertel ik ze hoe ellendig mijn dag was, en dan blijven ze gewoon rondrennen in hun hamsterrad en hun wangen volproppen met eten, alsof ze willen zeggen: 'Maak je niet zo druk, moppie. Er zijn wel ergere dingen in de wereld!' en daar hebben ze helemaal gelijk in. Ze weten me altijd weer op te peppen.

Vraag trouwens maar niet wat er met Pluizenbol de 1ste en Pluizenbol de 2de is gebeurd. Rust in vrede, jongens.

Dus, tja. Dat is mijn leven, in een notendop. Ik ben bijna helemaal alleen in deze grote, enge wereld, en over

een paar weken moet ik HELEMAAL IN MIJN EENTJE naar de middelbare school. O, en ik heet Lottie Brooks. En ik woon vlak bij zee, in Brighton, in Engeland. En ik ben elf en driekwart jaar oud. Misschien vind je dat ook leuk om te weten.

DONDERDAG 12 AUGUSTUS

Je vraagt je vast af waarom ik maar één vriendin heb. Of misschien ook niet, want een stuk papier vraagt zich geen dingen af... Maar ik ga het gewoon vertellen, want daar ben je voor, toch?

Toen ik vier jaar was, moest ik een ooglapje dragen omdat ik een lui oog had. Eerst vond ik het wel leuk. Ik deed alsof ik een piraat was die de hele wereld over voer om schatten te zoeken, en ik noemde mezelf Kapitein Kreeftenpoot, wat ik toen behoorlijk grappig vond.

Maar dat veranderde toen ik naar de basisschool ging. Ik vertelde een paar klasgenootjes over Kapitein Kreeftenpoot, en die bijnaam bleef als kauwgum aan me plakken. Algauw waren ze me allemaal aan het uitlachen. Eerst om mijn ooglapje, toen om mijn kleren, toen om mijn sproeten, toen om hoe ik praatte... ik kon het gewoon nooit goed doen.

De ergste pestkop was Eliza, een meisje dat elke dag perfecte vlechten in haar haren had. Ze verspreidde allemaal vreselijke roddels over me.

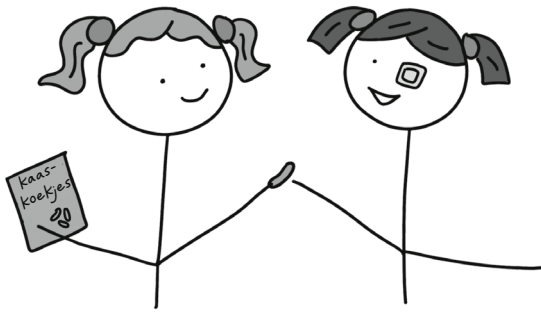

Er klopte niets van. Eliza verzon het allemaal. (Volgens mama was ik met twee en een half jaar al helemaal zindelijk!)

Ik voelde me zo eenzaam, en ik snapte er niets van. Waarom vond niemand me aardig? Waarom moest ik nou weer het enige kind in de klas zijn met een ooglapje? En hoe kreeg Eliza haar haren in van die keurige vlechten?!

Toen kwam Molly bij ons op school, en veranderde alles. Ik weet niet wat ik zonder haar had gemoeten. Op haar eerste dag plofte ze naast me neer, met haar Minnie Mouse-lunchtrommel, bood me een kaaskoekje aan en zei tegen Eliza-met-de-perfecte-vlechten dat ze me met rust moest laten. Molly was zo grappig en zelfverzekerd dat ze met iedereen vriendinnen had kunnen worden, maar ze koos mij uit.

Kijk hoe schattig we toen waren.

#liefdeopheteersteakaaskoekje

Vanaf dat moment waren we onafscheidelijke #BFFS4EVA!

Maar nu is Molly weg, en ik zie er zo tegen op om alles zonder haar te moeten doen.

Weet je, andere kinderen hebben allemaal wel een of ander voordeel – ze zijn heel spontaan, of sportief, of adembenemend knap. Maar ik? Ik word meteen knalrood als iemand iets tegen me zegt. En in mijn vrije tijd zit ik voornamelijk in mijn eentje stripjes te tekenen, en dat is niet echt heel cool, toch? Ook heb ik het saaiste dofbruine haar uit de geschiedenis van de mensheid. Eerlijk gezegd denk ik dat mijn problemen vooral door mijn haar komen. Ik zou er alles voor overhebben om met Molly te kunnen ruilen. Die heeft prachtige rode krullen – maar het grappige is dat zij haar haar ook haat! Ik weet het niet, hoor. Misschien haten we gewoon allemaal wat we hebben?

Mama zegt dat ik mooi ben, maar ouders zijn natuurlijk niet objectief. Dat zou ze waarschijnlijk ook zeggen als ik een aardappel was.

Mijn ouders kunnen nou wel leuk zeggen dat ik vast allemaal nieuwe vrienden krijg, maar ze beseffen niet dat de meeste mensen geen *aardappel* als vriendin willen. Ik bedoel, wat heb je nou aan een aardappel? Je kunt er friet van maken, en dat is natuurlijk altijd goed... maar ik vraag me af of je met friet echt boeiende gesprekken kunt voeren.

VRIJDAG 13 AUGUSTUS

WhatsApp-gesprek met Molly:

IK: Hé, BFF. Ik mis je echt
heeeeeeeeeeeeeeeeeeeel erg!
Hoe is het daar?

MOLLY: Ik mis jou nog veeeeeeeeeeeeeeeeeeel
erger! Het gaat wel. Nog geen knappe
surfjongens gespot. Ze zien er eigenlijk
hetzelfde uit als de jongens in Engeland 😊

IK: Balen. Maar je bent er pas een dag,
dus misschien heb je ze gewoon nog
niet gevonden?!